

Jöttem haza éjszaka egy ismerőstől az erdőn keresztül. A lezúduló esőtől és hólétől kátyús autópályán is mehettem volna, de inkább a patak mellett kanyargó ösvényt választottam. Ez az ismerős a völgyünk felső végében lakik, egy idős bükkösben. Kis faház angol nyelvű könyvekkel, egy elektromos zongorával, cserépkályhával. Lakója egyedül él. Olykor felbukkannak mellette nők is egy időre, de a vége mindig a magány. Az íróasztalon laptop, az ablakból egy vízmosásra látni.

Győrffy Ákos 3

FÉNY

Éjfél elmúlt már, bekapcsoltam a fejlámpát, nem merem a Hold fényére bízni magam. Telihold volt, a távolabbi hegygerinc fái is tisztán látszottak az éjszakában. Nem tudtam nem arra gondolni, amiről egy fél órája még abban a kis házban beszélgettünk. Bár meg nem tudtam volna mondani, pontosan miről is volt szó.

A pipafüst lassú hullámai elborították az egyetlen szobát. A kályhában ropogó tűz fényében nézte valaki az arcunkat. Mert mintha nézett volna minket valaki valahonnan. Aki aztán követett az éjszakai erdőbe is. Magamon éreztem a tekintetét a sötétben. Mindez egyáltalán nem volt rémisztő, mert álmomban már találkoztam vele. Ami nem azt jelenti, mintha ismerném. Álmomban egyszer már láttam, kinek a tekintete ez. Találkoztam vele, mégsem tudnék egy szót sem szólni arról, milyen. Nincs külseje, de nincs belseje sem, nincs felülete, mélysége sincs. Nem szemlélhető külön, mert nincs külön semmitől. Tőlem sincs külön, nem különbözik tőlem, noha nem én vagyok. Nem láthatnám. Nem is láttam, csak valahogy mégis meg kellett mutatnia magát. Nehogy azt higgyem, hogy megőrültem. Alakot adott magának, ami alaktalan.

A patakmederben alig csordogált a víz. Lassan kiszáradnak a források, vizük eltűnik, a kövek közé habarcszott vascsöveket ellepi a rozsda. Az erdő lassan, még nem emberi léptékkal agonizál. Az ösvény olykor eltűnik a patakmederben, a túlparton bukkan elő újra. Pusztul itt minden, régóta látom, vagy inkább érzem.

A pusztulás állandó érzetével élek hosszú évek óta.

Talán nem is pusztulás, hanem széthullás, egy másfajta, eddig ismeretlen rend eljövételének előérzete. Néha azon kapom magam, hogy várom, máskor mélyről jövő rettegés lesz úrrá rajtam, ha eszembe jut.

Macskabagoly rikoltott a sötétség mélyén, a közelben földre hullott, száraz ágak ropogtak. Vaddisznókonda vonult a dagonyához. Aztán mégis lekapcsoltam a fejlámpát, kíváncsi voltam a Hold fényére. Mert azt még a lámpa

fényénél is érzékeltem, hogy ez a holdfény kapcsolatban van azzal a megnevezhetetlennel, akinek a tekintetét ezen az éjszakán magamon éreztem. Felnyúltam a homlokomhoz, lenyomtam a kapcsolót, kialudtak az agresszív, fehér fényt árasztó led lámpák. Végre egyedül maradtam vele.

4 A forrás alatt van egy kis tisztás, ritkásan álló gyertyánok és egy öreg, villám sújtotta fűz kiszáradt törzse. A középkorban házak állhattak itt, legalábbis egy régészhallgató szerint, aki a völgyfenék fáinak elhelyezkedéséből vonta le a következtetést. Egy nyomtalanul eltűnt falu. Végül minden eltűnik nyomtalanul.

A tisztásra besütött a Hold, a forrás vize halkán csobogott a kőmedencében. Tudtam, hogy ez a kép valami olyasmit akar közölni velem, amire soha nem lesznek szavaim. Az egyetlen, amit tisztán felfogtam, hogy ez a másvilág. Ebben a halványszürke derengésben láthattam, milyen. Bár ez sem volt teljesen ismeretlen. Minden régtől fogva ismerős, mert mindent láttam már, az egész nem más végül is, mint emlékezés. Amint megpillantottam, tudtam, hogy egyszer már láttam, egyszer már volt ez a tisztás a holdfényben. Volt valahol, valamikor. És van egy kép, ami megmaradt.

Csak képek maradnak végül, nézők nélkül, és majd minden akkor kezdődik el.

